

Kolm linna-isandat aga, kes päew ja öö
tubliste oma pettuse kallal waewa oliwad näi-
nud, pidiwad ja läksiwad ka muidugi káratse-
des ja kiratsedes auusa abielu-paari majast
minema, sest nad oliwad nüüd selle wanalise
hobuse eest kolme kordse hinna maksnud, Ju-
mala muidu tööd teinud ja páále seda oliwad
nende silmad hábi táis, et enestele auusamal
kombel leiba ei mõistnud teenida, ega ka ko-
duš mitte kui õnnelikud abielurahwas ei ela-
nud, waid kui hádaelulased, kes igapäew kak-
lewad ja kistlewat!

Dulewikus lasseb perenaine Maret, hobuste
müümist oma mõistliku ja koolitatud poja lábi
ára toemetada, kellel enam asja oli, ilma ja
inimesi tundma õppida, kui endisel ajal tema
nõukal, tublil ja auusal isal. —

Kae, armas lugeja, kus alles háá abikaasa
ja kuidas see naene mehe meel oli, oleks kóik
nõnda wiisi olnud, siis ei soowiks meie kelle-
gile úksina oma elupáewi ára elada, kes wá-
hagi õnnest osa saada tahawad.

Laul, õigest noorest mehest.

Kui noore mehe elu õitse-ajal
Arm palawalt ta rinda paisutab,
Kui noore neiu kuldsse keele kájal
Beig kuulleb, et t'al armu awal dab,
Kui õnnelik, et armus aim'dud „saajal“ *)
Ta oma hõllma neidu kaisutab:
Siis õõpik tõistest lindest laulab kenam:
„See aeg saab otsa, ega tule enam.“

Ja kui ka tormid peaks tõttma ette
Elusügisel ta õnneteele,
Kui ka neiu teda paljalt pette, **)
Ja wale orjaks andis oma keele,
Kui wiletsus t'ad uputaks filmwette,
Siiski armu õitse-aeg jääks meele;
Nagu löpseb õitse-aeg, mis oli kenam,
Nii ka sügise, ega tule enam.

*) „saajal“ = pulmal.

**) „pette“ = pettis.